

Swing per a Francesc Garriga

Francesc Garriga, en un terrat de l'Eixample barceloní
ALBERT SALAMÉ

Swing és el darrer llibre del poeta Francesc Garriga Barata, que ens va deixar recentment a l'edat de 82 anys. A *Swing* (entès com un lleu bressolar cap a la mort, en paraules del mateix poeta), Garriga reprèn la tònica de comiat que ha caracteritzat els seus darrers llibres, en aquest cas a mode de repàs elegíac dels temes que han anat prenent més força al llarg de la seva obra: el temps, la pròpia mort i allò que ha estat la vida, també el que s'ha quedat a mitges. Tot com a eina de reflexió al servei del fet de viure.

La seva poesia s'ha anat tornant més clara i directa en els darrers anys, tot seguint aquella fórmula tan garriguenca de "dic el que vull dir i punt", un pretès dir "tal com raja" que, de fet, ve de qui ja ha obtingut el mestratge de molts anys de polir i depurar un estil i una manera de fer. A *Swing*, Francesc Garriga diu adéu a una manera que ha tingut de viure, de sentir i d'estimar, i per això l'exposa amb tanta claredat.

El poeta hi deixa constància d'haver arribat al final del seu camí amb una lucidesa i un esperit vital admirables, on es constata també la lliçó del qui, després de tot el trajecte fet, aprèn a morir. Poc amic de l'auto-compaixió i de mostrar les vergonyes, Garriga va mantenir la barreja de sornegueria i mirada jovial que el caracteritzaven fins al final, quan ja veia les orelles al llop. De la

A
A 'Swing', Francesc Garriga diu adéu a una manera que ha tingut de viure, de sentir i d'estimar, i per això l'exposa amb tanta claredat

Garriga reprèn la tònica de comiat

mateixa manera, el llibre està pensat com un adéu conscient, amb el desig que l'inevitable desenllaç esdevingui el pas d'Hipnos a Tàntos (com ja deixa entreveure la foto que encapçala el poemari i la dedicatòria final), d'una manera dolça, suau, un pas del somni a la mort, com finalment va succeir la matinada del dia 4 de febrer. Després, va començar a nevar.

Fins on jo el vaig conèixer, en Francesc era, més que un mestre (o un mestre a l'ús), un company. Com a mínim, sempre es preocupava que el sentís proper, sense romanços, algú amb qui parlar de tu a tu, un amic. Per una banda era tossut, per l'altra curiós. Un tímid atrevit, humil i narcís a la vegada, un vell-nen amant de la gent entusiasta, de les croquetes, del finestral

amb vistes al jardí. No era pagat de si mateix i sempre estava al cas de les novetats, d'allò que s'estava coent en la gent que començava a escriure (era un habitual, per exemple, dels dimecres poètics a l'Horitzal de Barcelona), sense deixar mai de banda, per descomptat, els seus admirats poetes llatins. Casa seva resultava un festival de llibres nous i vells. Miressis on miressis, a les lleixes, damunt les taules, encastats a l'escala, dipositats al terra, arreu hi veies llibres. En una de les darreres visites que li vaig fer a Bellaterra recordo com comentava que potser era el moment de buscar una manera diferent de dir les coses, potser menys melangiosa i més incisiva, més punyent. Crític amb el món, començant per ell mateix, sempre estava dis-

posat a aprendre, a buscar una manera millor de dir les coses. Ara aquesta tasca ja pertoca a uns altres. Ara la seva veu particularíssima gravada al llarg del seu únic poema escampat en els diferents llibres, coherent com pocs, ja forma part de la tradició poètica catalana i no queda sinó esperar que les generacions posteriors el vagin perllongant tot llegint-lo, ampliant-lo, discutint-lo i, per damunt de tot, emmirallant-s'hi. Sóc de l'opinió que l'obra de Francesc Garriga no només perdurarà sinó que amb el temps creixerà en valor i obtindrà el reconeixement del gran públic.

Francesc, ara ja ets a tot arreu. Jo, per si de cas, et seguiré buscant dins dels teus llibres, en el vent de vesprada que pentina i despentina els camps. *